

221.

430

~~343~~

~~221~~

430

221.

Luk. 16, 2.

Te arro ommast maia-
piddamisest!

Luk. 12, 35—37.

Kristusse sättna: „Teie niuded olgo wõga ümberpandud, ja teie küünlad põllego.

Ja olge teie nende innimeste sarnätsed, kes omma Jõsandat ootwad, milläl Temma pulmast lahkub, et, kui Ta tulleb ja kopputab, nemmad warsti Temmale woiwad ust lahti teha.

Õnsad on need fullased, kedda Jõsand tulles leiab wälwamast: tõest minna ütlen teile, et Temma ommad rided wõga kinniseub, ja neid panned laua jure istma, ja tulleb ja tenib neid.

Sedda jutlust on wäljaandnud

C. Fr. Zanter.

Tallinnas,

trükkitud Lindworse kirjadega, 1833 aastal.

Das in nachstehender Schrift nichts gegen die Grundsätze der Augsburgischen Confession enthalten sey, wird hierdurch von Einem Kaiserl. Ehstländischen Provincial-Consistorium attestirt. Reval, Dom, den 28. März 1833.

Im Namen und von wegen Eines Kaiserl. Ehstländischen Provincial-Consistoriums,

P. E. Hörshelmann,
Consist. Assessor.

(L. S.)

Ehr. Heintr. Hörshelmann,
Consist. Sec.

Der Druck ist gestattet und die gesetzliche Anzahl Exemplare einzuliefern. Dorpat, am 13. April 1833.

(L. S.)

Moriz v. Engelhardt,
Censur.

Agga Ta ütles ka omma jüngeritte wasto:
 Üks ninimenne olli rikkas, sel olli maiapid-
 daja, ja selle peäle olli temma ette kõnne
 tõstetud, kui peaks ta temma warra ärra-
 hukkama. Ja temma kutsus tedda ja üt-
 les temmale: Kuida ma sedda sinnust kulen?
 te arro ommast maiapiddamisest, sest sinna
 ei woi ennam mitte maia piddada.

Selle tähendamisse fanna läbbi meie ewan-
 geliummis õppetab meid meie Snnisteggia, mis
 meil sest inimisse aialikkust ellust tulleb mõttelda,
 ja ütleb meile, et se üks maiapiddaminne on, mis
 Summal, kui üks rikkas mees, meile on kätte
 usknuud, agga kellest meie ka wimaks Temmale arro
 peame teggema. Sepärrast wõtkem tähhele panna:

„Kuida meie kōhhus on nende andidega
 maia piddada, mis Summal meile
 siin aialikkus ellus on kätte usknuud.“

Sedda ärraselletades tahhan räkida:

- I. Meist andidest, mis meie Summalalt lodud
 wisi järrel olleme sanud.
- II. Meist andidest, mis Temma meile se sure
 lunnastamisest tõ läbbi on kinkinud.

Issand meie Jummal ning Õnnisteggja! anna
meile armo walgust ja wägge kulutada ja ärra-
moista neid kõrged armo andid, mis Sinna meile
lodud wiisi järrel ja se sure lunnastamisse tõ
lääbi olled annud, ja mis meie Sulle se eest
wõlgo olleme. Amen!

I.

Jummal loi innimest omma nõo jär-
rele; Jummal nõo järrele loi ta tedda.
I. Mos. 1, 26. 27. Inimisel on sepärrast nenda
suur au, mis ühhelgi mu lomale ep olle. — Ehk
meie kül sedda Jummal nõo langemisse läbbi
pattro sisse olleme ärrakautanud, süiski ei olle meie
sellepärrast ommast heast. Wojast iggawessseks aiaks
ärralükkatud, waid Temmast seatud, et meie Tem-
ma Poia nõo sarnatsed peame ollema. **Rom. 8, 29.**
— Mõttele süis, oh innimenne! Jummal nõo jär-
rele olled sa lodud, — Jummal nõo ja au
pead sa jälle kätte sama. Selle tarwis olled seia
Ma peäle ellama kutsutud! Kas sinna tõe melega
selle ülle olled järrele mõttelnud: Kuida ma woi-
sin sedda sada? ja mis pean teggema, et sedda
jälle kätte saaksin?

Wata keik so ihho ja waimo andid on nisug-
gused, et paljo ausam olled, kui keik muud lomad.
Sa woid püsti Ma peäl seista, woid ommad sil-
mad ja süddant taewa pole tõsta — jo selle läbbi
olled sinna ülle keige asjade, mis so ümber on;
keik asjad on sulle tenistusseks, sulle maitsemis-
seks ja prukimisseks antud; sinna ei olle mitte nende
asjade pärrast, ei mitte selle Ma pärrast, waid
taewas ning Ma ja keik, mis seäl sees on, on sinno

párráft ja finnule heafs lodud, agga sinna olled
 Summala párralt, Summalale auuks, Summalale
 rómuks lodud. Úkski teine loom Ma peál ei woi
 fedda árramoista ja árratunda, agga finnule on
 Summal fedda annud ja súddamesse kirjotanud,
 Demba feigis omma teggudes árramoista ja au-
 ustada. Rom. 1, 20. ning 2, 15. Sinna pead
 sellesinnatses mailmas káima, ni kui úhhes Summala
 aedas, pead feige asjade sees omma Loja káe
 tóod, Demma wágge, tarkust ja heldust nenda
 táhhele pannema ja árramoistma, kui úkski mu
 loom Ma peál ei woi. Sest Ma on táis Is-
 sanda heldust, — kui sinnul agga tundlik súdda
 olleks fedda árramoista. Taewad juttustawad
 Summala au, kui sinnul agga kórwad olleksid
 kuulda, Paul. 33, 5—19, 1. Sggauhhe tule leh-
 tega puhhub Summala heldus sinno peále, igga-
 úhhe páwa jonega watab Demma isfalik film úlle-
 wált rómotáis sinno peále mahha Kas sa mois-
 tad, kas sa tunned neid armo kutsmissi? Mis
 mótléd sa ommetige nende arwamatta asjade jures,
 mis so filmast móda káiwad, mis so káed putuwad;
 mis sind toitwad, riettega katwad, mis sind rómustawad
 ehk kurwastawad? Mótléd sa, kússid sa ennast: „Kust
 ollete teie tulnud? kuhho pole juhhatate mind?
 kes teid mulle on annud? — Kússi isseennast om-
 metige, mis tunneb sinno súdda selle wásto, kuida
 náitad sinna ennast omma mele- ja elloga, him-
 mude- ja teggudega Demma wásto úlles, kes sin-
 nule feik need arwamatta ihho ja waimo andid
 on kinkinud? Misfuggune on sinno maiapidda-
 minne nendega? Kas sinna olled úks tru maiapid-
 daja? Tearro ommast maiapiddamisest!
 Sest feik, mis sinna isse olled ja mis sinno pár-

ralt on, keik, mis sinno sees ja sinno kões on, peab sind Temma pole, sinno ilmanäggematta andja jure juhhatama, — peab sind ommast raskest unneft üllesärratama, Sedda otsida. Sinna ei pea mitte nende warranduste ja andide jure seisma jama, ei mitte nende himmude sisse wajoma ni kui üks ellajas, waid nendest üllespidi watama ja Sedda otsima, sedda rikkast Issandat, kes sedda keik sinnule on annud. Se on sinno Loja tahtminne, selle tarwis on Temma sulle keik need andid annud. — — Agga mil wiisil woib se meie jures sündida? — Sedda same teada, kui meie nende üpris suurte armo andide peäle watame, mis meie kui risti-innimissed Jummalalt olleme sanud, ja mis räkimatta üllemad ja aulikkumad on, kui keik, mis Temma meile lomisse läbbi on annud. — Pandkem siis ka weel tähhele:

II.

Meid üpris kaunid armoandid, mis Jummal meile se sure lunnastamisse tö läbbi on kinfinud.

1) Mõttele siis nüüd ka weel järrele, oh risti-inniminne, Jummal on sinnule annud Omma Sanna! — Jummal armo kulutamissed, teud ja tootussed — üllespantud Piibli Ramatus, wannas ja ues Testamentis — on sulle kätteus-tud. Jummal isse rägib sulle Ommas Sannas, õppetab, maenitseb, rõmustab ja karristab sind omma Sanna läbbi, mis sees Temma Omma tahtmist sulle on ilmutanud. Kuida prugid sinna sedda üpris kaunist talenti, sedda Jummal ja Jesusse Kristusse armo rikkust? Kas se Piibli Ra-

mat; kas Jummal ja Jeesuse Kristusse Testa-
ment on sinno käsiramat, sinno maia-ning südda-
meramat? Kas se on sinno ello-õppetaja ja -seädja?
sinno hinge arstmisse ramat? üks juhataja täht
ja üks walguš sinno ello tee peäl? Kas se on
sulle armsam kui tuhhat kullatükid? armsam kui
sinno põllud, aiad ja leit muud aialikkud warran-
dusfed? maggusam kui maggusad ja ennam kui
mesši? Paul. 119, 103. Kas saggedaste ja sure
holega temma sees loed? Kas astud se pühha
ramato jure nisugguses lapselikko allanduses, ni-
sugguses armastusse ja õppimesse himmus, otsekui
sinno Jummal ja Issa, sinno Dnnisteggia ja
Lunnastaja Jeesus Kristus isse ses ramatus sinno
ees seisaks, ja sind omma ennese suga õppetaks.
Kas sinna luggedes temma sees tunnud ja mait-
nud kui hea Jehowa on? Kas temma sinno süd-
damele kui üks hamer on, mis kalso pihhuks katki
peksab? Kas temma sinno meelt walgustanud ja
rõmustanud, sinno waimo uendanud ja kindlaks
teinud? — Kas sinno Piibli luggeminne on üks
armastusse ühhendaminne Jummal- sinno Dnnis-
teggia, üks kool sinno süddamele, üks rohhi sinno
hingele, üks ellotoidus sinno ellule? — Tearro
ommast maiapidamisest, kuidas sinna sed-
da sulle kätte-ustud suurt head, sedda Piiblit
prugid!? —

2. Agga Jummal ei olle sulle mitte ükspäinīs
Dmma Sanna, Temma on sulle ka Dmma Poega
annud, sedda keige kõrgemat ja parramat warra,
mis Lemmal on — Dmma aino sündinud! —
Nenda on Jummal sind armastanud, et Lemma
Dmma ennese Poialege polle armo annud, waid
on Sedda sinno eest ärrannud, kas Lemma sulle

sellesammaga ei olle mitte keif armust annud!? Rom. 8, 32. — Keif, mis sul on tarwis heaks, digeks ning õnsaks sada!? Sa ollid wangis patto needmisse, surma ja sure hukatusse sees, Jummal Poeg on sind lahti olnud, on sulle ärrateninud wabbadust pattust, surma needmisest ja iggawesse põrgohaua tullest. Jummal on Tedda sulle annud ärralunnastamisfeks, pattust lahtisamisfeks ja pühhitsemisfeks. Temma sees, Temma läbbi woid sa sada ärra peästetud ja priiks iggawessest hukatusfest. Sest Temma wallas Dmma werd ärra, ning andis Dmma ello ohwriks pattude parrast, et agga sinna se läbbi saaksid lunnastud ja õnsaks.

Se keige kõrgem Jummal on Dmma Poia werd ning ello sinno waese pattuse heaks ärraannud ning ohwerdanud, se on sinno parrast, sulle kätte ustud, sulle kinkitud. Kuidas olled sinna sedda prukind? Kas se on sinno süddamesse tulnud? Kas se on sinno süddant lõhki karristand ja rusuks peksnud? puhtaks pesnud ja pühhitse nud? ärrahawanud ja terweks teinud!? — Kas sa olled Temma Poia surma läbbi ärraleppitud Jummalaga? Kas sinna jo leidsid lunnastamist Temma werre läbbi, se on pattude andeksandmist? Kol. 1, 14. Kas sinna jubba jaggedaste olled seisnud, Temma risti samba ees, Temma hawade ees, folgata mäe peäl? Kas sinna olled waimus näinud, kuidas Temma sinno eest, sinno hinge eest Dmma pead nõrgutas ja ärrasurri? Kas Temma wessi ja werri, mis odda pistmisse läbbi Temma küljest on jooksnud, ka sinno süddame pohja peäle on jooksnud? — Kas se on sind allandanud, põrmo ja tolmo sisse mahha

heitnud ja jälle ülestõstnud, keige patto seadus-
 fest ja põrgo needmisest lahti peastnud? — Kas se
 on kui üks heäl taewast, kui üks ellaw ning wäg-
 gew sanna Jummalast, sinno hinge sisse hüüdnud:
 „Arraleppitud, andeksantud, ärramastud, mah-
 hafustutud on keif sinno pattud ja süüd!!? —
 Kas se on kui üks kahheterrane mõök sinno hinge,
 sinno soonde ja üddi läbbi tungind, nenda, et ta
 mailma, patto, kurjad himmud ja lihha ihhaldam-
 misseid sinno sees läbbipistnud ja surretanud, nen-
 da, et sinna nüüd ennam ei olle patto fullane,
 kurrati orjaja ja mailma laps, waid et ennast kei-
 gest süddamest omma Dnnisteggia pole hoiad, —
 nenda et sa nüüd ennam mitte isseennesele ei ella,
 waid Temmale, kes sulle heaks on ärrasurnud ja
 ülestõusnud? — Kas sa olled õppind sedda ül-
 lemat, sedda keige kaunimat warra heaste ja õiete
 prukida, nenda, et sa Jesust Issaga omma südda-
 messe olled wasto wõtnud, nenda, et Temma
 selle sees ellab, tööd teeb ja wallitseb? — Gest
 sedda, sedda on sulle tootud, sedda pead sinna
 ennesele ommaks sama: „Minna tahhan Issa-
 ga tulla ja elloasset temma jure tehha,“
 ütleb Jesus, Joan. Ew. 14, 23. Dh kui raki-
 matta suur on se warra, et Jesus Issaga ellawa
 usso läbbi meie süddames ellab. Ewes. 3, 17.
 Dh mis õhne, mis wägge, mis õnnistust ja auus-
 tust woid sa sada sest arwamatta surest armo an-
 dest, kui sa agga õiete olled õppind sedda pruki-
 da, õiete sellega maia piddada. — Te arro om-
 mast maiapiddamisest!!

3. Jummal on sulle Dmma Poiaga ka Om-
 ma Waino annud, sest Temma tahhab Dmma
 Waino wäljawallada keige lihha peäle — tahhab

Tedda keigile kinkida, kes Tedda sellepärrast pallu-
wad ja omma süddant Temma eest kinni ei pan-
ne. — Temma sai pühhas ristmiseses sinno peale
wäljawallatud. Jummal on Tedda sulle süs üh-
heks armo pandiks annud, et Temma sind Dmmaks
lapsiks wasto wõtnud — ja ello otsani sulle õppe-
tajaks ja juhatajaks peab jama. Temma tahhab
keif head sinnule tehha, sind keiges nõdruseses kinni-
tada, sinno sees ja sinno eest palwed tehha raki-
matta õhkamistega; ja mis weel — Temma tahhab
sind jummalikkust ollemisesest õsališeks tehha,
2. Petr. 1, 4. ja sulle keif jummalikko armo ja jou-
do kinkida, ni paljo kui sulle tõsšiseks usso elluks ja
Jummala melepärrališeks kaimiseseks tarwis läh-
háb, nenda et sinna ennast mitte omma nõdrusega
ei woi wabbandada. — Temma tahhab keif sinno
sees olla ja tehha, sind kuisatuses ja woitlemiseses
waenlastega kinnitada ja sulle woimust anda Iš-
sanda Jesusse Kristusse lábbi. Temma tahhab Je-
susst sinno sees árraselletada ning sind õppetada, kuida
sa Temma ja Išsa armust woid õsa wõtta ja Tem-
maga ühheks waimuks ning hingešs sada. Nisug-
gust suurt warra, nisuggust armo-ande, kelle sarnast
ei ial woi leida, on Jummal sulle kinkinud — se on
sinno ees, sa woid sedda sada, se on sulle pakfutud!
— On sul süs jo Jummal Waimo? — ellab Tem-
ma jo sinno sees? — — Ollad sinna Tedda jo lašk-
nud enneses tööd tehha, ennast juhhatada ja ennese
ülle wallitseda, ennast Kristusse jure sata ja Temma
šisse juurduda? — Kas sa ollad pühha Waimo lábbi
lihha teud surretanud? — Kas lasšed ennast Tem-
mast keige tõe šisse juhhatada? — — Te arro
omast maiapidamisest!! —

4) Jummal on sulle kinkinud Dmma Waimo

sees julgust Temma jure astuda; sinna woid Temma Waimo sees, Jesusse Kristusse parrast tulla ja omma Wahhemehhe Jesusse Kristusse nimel keige asjade parrast Temma pole ohkada, Temmale keif omma hadda ja pudust, palwed ja sowimised, ihho ehk waimo polest ette panna, ja sinna ei sa ei ial tuhja kättega Temmast taggasi tulles, ei ial õnnistamatta, rõmustamatta ja finnitamatta jama. — Sest Jesus ütleb: „keif woib sündida sellele, kes ussub.“ Mark. 9, 23. Keif woid sinna uskus ja waimus palluda. Ei ial ja sinna taggasi lükkatud, tulle ni jaggedaste kui tahhad. Sggauht palwed tahhab Temma kuulda, mis sinna Temma tahtmise järrele pallud. Keif on sulle walmistud Temma jures aialikkus ja iggawesfeks elluks, keif peab sulle sama. Oh sinna õnneline, oh sinna õnnis inimenne! tead nüüd, kui rikkaks ja õnsaks Kristusse läbbi woid sada? kui sa agga õigel wisil maia pead, õigel wisil need üpris kaunid andid prugid, mis sulle kätte ustud on? Te arro ommast maia piddamisest!! —

5) Summal on sind ka Kristusse läbbi Omma Waimo sees lapsfeks ja parrijaks teinud — sinna pead Summala lapsfeks ja Temma rigi parrjaks sama ning jama. Keif Temma warrandusfed siin Ma peal ja seal taewas, Temma taewane Riik, Summala otsata ja lõpmatta sured warrandusfed, keif taewa paradisi auustusfed, keif mis taewade taewad enneses kandwad — keif, keif mis agga ial se sure, rikka ja wäggewa kolmaino Summala parralt on, se keif peab sinno parralt ollema ja jama iggawesfeks aiaks, sest keigest pead sinna õsa wõtma, ja kui üht iggawest õsa ja parrandust

ommas piddama, ühhes Jummalaga ja Jum-
mala sees.

Oh sedda räkimatta õnne ja rikkust! oh sed-
da kõrget rõmo ja rahho! oh sedda suurt õn-
nistust ja auustust! ärramõtlematta! — ärra-
mõotmatta! — Oh sedda üpris kaunist lotust! So
siin woib so südda sest nenda paljo ettetundmist
fada, kui ta jouab kanda, ning seäl, seäl saad
sedda täieste tundma, täieste kätte sama ja igga-
weste — iggaweste maitšma!!! —

Agga sinna, kes praegogi need sannab kuled,
ütte — mis saggune luggu on siis sinnoga? Kas
sa olled jo üks Jummalala laps? Kas sa tead, kas
usud, kas maitšed, mis sulle Jummalast on kinki-
tud? Kas Jummalala Waim annab tunnistust sinno
waimule, et sa Jummalala laps, Jummalala ja Kris-
tusse pärria olled? Kas sa kuled sedda ausat tun-
nistajat ommas süddames, kas tunned, kas mait-
sed Demma rahho, sedda ärrakiitmatta rahho, mis
sees Jummal ja Kristus ellab ja ennast südda-
mele tunda annab? — Kas so südda, se iggawesse
taewa warra lotusse pärraft, ennast sest aialikkust
mailma warraft on lahti teind? Kas so hing,
tulles ello rõmo ettetundmisjes, sedda Jummalala
karmatta mailma rõma tühjaks peab? — Kas so
Waim, tulles au lotusjes, iggawesse auustusse
ette-tundmisjes, keif kadduwat mailma au, ehk hää-
bi-naero, õnne, ehk hädda, kõrgust, ehk süggawust
pihhuks ja põrmuks peab? — Kas sa sedda mail-
ma jalgega tallad sepärraft, et üks iggawesse ello
pant sinuo süddames on, sepärraft, et üks ellaw ja
kindel tunnistus, üks Jummalala pitsarimärk sinno
waimule sedda keige kõrwemat kinnitust annab, et
sa üks taewa pärria, üks pühhade osfalinne, üks

Jesusse järrelkäia, üks Jummal armastaja, üks Kristusse Tünger olled, ja et se näggematta ja iggawenne Jummal riik sinno pärralt on? — Kas sa moistad nende taewalikkude warrandustege maiapidada, kellega sind Jummal Jesusse Kristusse läbbi on õnnistanud? — Te arro ommast maiapidamisest!

Dh möttelge siis selle ülle järrele, minno armad! Kes nisuggused warrandused, nisuggused armo-andid kalliks ei pea, kes pühha Jummal fanna tühjak arwab, kes Armo Waimo teotab, ja sedda iggawest pärrandust kerge melega mailma prüggi ja tolmo wasto ümberwahhetab, ning sedda teeb iggäuks, kes need sinnatsed üpris kaunid warrandused, mis Jummal temmale pakub, wasto ei wotta, ehk kui ta needsammad ka jo on wasto wõtnud, need jällegi ärraka-utab, kes omma süddant pattule, mailma tühhiussele ärraannab, lihha himmudes ellab, mailma warranduste järrele ahnitseb ja peatoidusse murrega omma süddant koormab — möttelge ommetige, mis saab sellega sündima, kes nisuggusist armo andidest luggu ei pea, mis temmale se suur Jummal Ommas Poias pakub? Se Isfand ütleb meile sedda se tähendamisse fanna sees: et Temma tedda keigest sest maiapidamisest saab lahti teggema ja keik need sured armo warrandused ja andid temma käest ärrawõtma, otsekui se nael ehk talent se laisa sullase käest, mis temma olli higgirattikus hoidnud ja mahhamatnud. Selle eest hoidko meid se armas Jummal! —

Dh armsad sõbrad! ärkagem siis illes, walwagem, fagem käsinaks, wõtkem keigest melest Jummal armo warrandused ja andid dige kal-

liks ja armsaks piddada ja nenda truiſte pruſida, et teie keige ſüddame- ja melega, keige hinge- ja waimoga neid finniwõttate, kinnipeate ja oſfani hoiate! Se Jēsa taewaſt hūab Dmma Ganna ja Waimo lābbi meie hinge ſiſſe: „Minno lap- ſokenne! ſinna olled mul ni armas, et minna Dm- ma armsamat ainuſt ſündind Poega ſulle kinkin ja ſüddameſſe pannen. — Ma näen k̄l, ſa olled üks waene, ārrakaddunud pattune — agga Tem- ma on tulnud ſind ūllesõtsima, leidma ja õnſaks teggema — Temma ſaab ſind jälle Minno jure taggaſi toma ja Minno k̄atte ja ſulle pannema. Wõtta, ſiin on ſul Mo ainuſ laps, Temma wal- lab Dmma werd ja ſurreb ſinno eest, ſinno pattud mahhakuſtutada ja ſind õnſaks tehha. Tahhad ſa Tedda, ſiis wõtta Tedda — pea Tedda kinni keige ſüddamega, ja ſa olled õnnis, olled minno laps ja p̄arria, ſiin ja iggawest!“ — Oh miſſug- gune tulline wiſha peaks ſiis k̄l meie peāle lan- gema, kui meie ſedda pakutud head põlgame ja enneſteſt taggaſi lūkkame, kui meie ſellep̄arrast keif ei tahhaks mahhajatta ja ārraka-utada, et meie agga ſedda ſuurt warrandust, ſedda ūpris kauniſt perlit k̄atte ſame. Oh armsad ſõbrad, ma pallun ja wannutan teid keigeſt hingest, Jummalā ſe Jēsa nimmel, keſ Dmma Poega Jēsuſt teie eest on ār- raannud, wõtkē Tedda waſto, wõtkē Tedda omma ſüddameſſe! — Andke ennaſt Temmale ārra keige hingega ja tehke iggap̄āāw ikka ennam omma ſūd- dant Temmale lahti, kui teie tedda jo ollete waſ- towõtnud!! — —

Ma pallun ja wannutan teid Jummalā ſe Poia nimmel, keſ Dmma werd teie eest ārrawal- las, Dmma ſüddant teie eest lābbiwiſtada laſkis

— tulge, tulge Temma lahti tehtud, läbbi uristud süddame jure, kelle seest werri ja wesfi joseb, mis sees teie ennast woite puhtaks pesta ommast pat- tudest ja kätte sada Temma Waimo, Temma lapse ja rigipärria digust. Ja kui siis need sinnatsed Jummalä sured armo-andid teie käes on, kui teie Jesust ja Temma ärratenimist maitjete, kui Tem- ma arm ja Temma Waim nenda teie süddames wallitsemas on, et teie Jummalat omma Önnis- teggiat keigest süddamest ja ülle keige asja ja om- ma liggimest kui isseenmast armastada püate, oh siis olge ka selle jures kui truid maiapidajad — ning jäge ka otsani truiks! — Ja, jägem surmani ustawaks majapidajaiks, et meie wiimse kohtopä- wal se sanna eest ei saaks ärrakohkuma: „Te arro ommast maiapidamisest!“ Waid et siis, sel surel jällestusse päwal — kui taewas ja Ma wärriseb — et siis se Jesand woiks öölda: „Tulle tänna sinna hea ja ustaw fullane, sinna olled ülle piško ustaw olnud, Min- na tahhan sind ülle paljo panna! — Min- ne omma Jesanda rõmo sisse! — Matt. 25, 21. Ja töest, önnis, önnis on se fullane, se Jes- sanda maiapidaja, kedda temma Jesand tulles nenda leiab teggemast — töest Minna ütlen teile, et Temma tedda keige — keige omma warra ülle panneb! Amen. Amen. Matt. 24, 46. 47.

